

Tweede zondag van Pasen

Joh. 20,19-31

Er gaapt in de wereld, en vaak ook in de kerk, een kloof tussen ideaal en werkelijkheid. Die kloof zien we in zekere zin in het evangelie van vandaag terugkomen, maar dan samengebald in één persoon: de apostel Thomas.

Thomas wordt ook wel Didymus genoemd. Dat betekent tweeling. Had Thomas dan een tweelingbroer of -zuster? Nee, hij is tweeling. Johannes wil daarmee zeggen dat hij iets dubbels in zich heeft. Dat dubbele is precies wat we allemaal hebben: de strijd tussen geloof en ongeloof. Thomas, wil de evangelist ons duidelijk maken, moet zijn geloof bevechten. En hij wil een tastbaar bewijs voor zijn geloof. Thomas neemt geen genoegen met een vaag geloof van 'horen zeggen'. Hij wil het zelf ervaren. Concreet. Daarom laat de evangelist hem zeggen dat hij Jezus wil zien, en dat niet alleen, hij wil Hem betasten en bevoelen. Of Hij wel de echte Jezus is. Thomas is niet ongelovig, maar hij neemt gewoon geen genoegen met een of andere zweverige figuur die verrezen zou zijn. Voor hem heeft het geloof in Jezus alleen zin als Deze een concrete menselijke figuur is, met alle verwondingen die bij het mens-zijn horen.

En dan, als hij Jezus ziet, en zijn kruiswonden betast, dan ziet hij én voelt hij dat de Verrezene dezelfde is als de Gekruisigde. De kruiswonden van Jezus staan voor de verwondingen van de mensheid. Pas als Thomas ziet en voelt dat de verrezen Christus zichtbaar wordt in de kwetsbare en gewonde medemens, komt hij tot zijn geloofsbelijdenis: "Mijn Heer en mijn God"! Voor hem is Jezus God omdat Hij geleden heeft en gestorven is.

Christus zien in de medemens, vooral in de gewonde medemens, heeft alles te maken met de praktijk van ons geloof. Dat ons geloof elke dag weer een opdracht inhoudt. De opdracht om er te zijn voor elkaar, in onze genietingen en in het lijden. In die medemens ontmoeten wij Christus de Gekruisigde en de Verrezene. In die medemens ontmoeten wij het spanningsveld tussen ideaal en werkelijkheid, tussen geloof en ongeloof, hetzelfde spanningsveld dat in onszelf zit. Hier in de kerk vieren we de ontmoeting met Hem. Buiten de kerk ontmoeten we hem werkelijk. Als we dat zien, dan mogen we onszelf, ondanks al onze twijfels, beschouwen als gelovige mensen, uit wie steeds weer nieuw leven kan opbloeien. Amen.

Jan van de Laar, pastor